

DIALOG

OTÁZKY ● ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 233

ZÁŘÍ 2007 ROČNÍK 18

CENA 10 Kč

Z jednání Mezinárodního semináře věnovaného 90. výročí VŘSR

Minulost, současnost a budoucnost mezinárodního levicového hnutí

Ve dnech 6. a 7. července t.r. se v Leningradu (Petrohradu) konal Mezinárodní seminář k 90. výročí Velké říjnové socialistické revoluce pod názvem **O aktuálním pojetí „revoluce“** za účasti představitelů socialistických a komunistických stran Německa, Polska, Norska, Brazílie, Ruska, Běloruska, Ukrajiny a dalších zemí.

Oficiálně zahájili seminář jeho účastníci návštěvou historického křižníku *Aurora* na Něvě, kde promluví vedoucí Střediska pro sociální a pracovní výzkum V. M. Savon a vedoucí Ruského oddělení Fondu Rosy Luxemburgové Peter Linke.

O významu Velké říjnové socialistické revoluce hovořili člen představenstva ÚV KSČF A. K. Frolov a člen vedení Německé levicové strany Hans Modrow. „Volba místa zahájení fóra není náhodná: jde o jakýsi spojovací můstek vedoucí z minulosti do budoucnosti,“ řekla ve svém projevu poslankyně petrohradského Zákonodárského shromáždění, tajemnice městského výboru strany V. J. Dimitrijeová.

Z křižníku *Aurora* se delegace přemístila do štábu Revoluce – Smolného. Účastníci mezinárodního semináře navštívili sál, v němž V. I. Lenin vyhlásil sovětskou moc, a pracovnu V. I. Lenina.

V Marijinském paláci se setkali s poslanci petrohradského Zákonodárského shromáždění – členy Frakce komunistů.

Hlavní jednání mezinárodního fóra probíhala 7. července. Zástupce ředitele Východního institutu Ruské akademie věd profesor V. M. Alpatov hovořil o vztazích mezi národními jazyky a kulturami v Rusku před revolucí a po ní.

Vzájemným vztahům proletářské strany s maloburžoazními stranami, jejich přeměně ve spojence revoluce, věnovala své vystoupení kandidátka historického věd M. S. Molodcovová, kandidátka ÚV KSČF a předsedkyně ideologické komise Petrohradského městského výboru strany.

Nezávislá norská historička Taňa Storlokkenová analyzovala výroky Rosy Luxemburgové, vyslovené v souvislosti se socialistickou revolucí v Rusku a hovořila o vlivu idejí roku 1917 na politiku západních sociálních demokratů.

Tématem projevu docentky Petrohradské univerzity odborových svazů, členky městského výboru KSČF D. I. Balibamovová byla Revoluce a politika rovnoprávnosti. D. I. Balibamovová považuje za jeden z největších úspěchů Října řešení naléhavé „otázky žen“ – poskytnutí všech občanských práv ženám a všestranná opatření přijatá sovětským státem na ochranu mateřství a dětství.

O genialitě Lenina jako taktika promluví členka Ústředního výboru KSČF A. K. Frolovová. Proto se podle ní musí současní politici učit u Lenina.

O typických rysech a příznacích Leninovy strany jako strany nového typu hovořila leningradská vědecká pracovnice filozofka A. P. Boroviková.

Podle názoru německého politologa a historika architektury Astrida Folperta se vliv idejí Velkého října

projevil nejen v politických změnách a ve vědomí lidí. Revoluce se stala impulsem pro nové formy v kultuře a architektuře.

Poslanec německého Bundestagu a člen vedení nové levicové strany, založené v červnu letošního roku, Wolfgang Görke věnoval svůj projev parlamentní činnosti levicových sil. Zdůraznil nutnost spolupráce s představiteli všech levicových sil, jestliže jejich politika odpovídá zájmům voličů. Vyslovil se také o nutnosti přijímat kompromisy dokonce s politickými protivníky v souvislosti s taktickými cíli. Tato jeho myšlenka vyvolala mezi účastníky fóra živou polemiku.

Kritický postoj k analýze dějin je bohužel mnohými účastníky semináře chápán jako její revize, což může vést (a často přivádí) k politickým represím. Tuto myšlenku vyslovil bývalý předseda vlády NDR Hans Modrow. Vyzdvihl význam Říjnové revoluce a její velký vliv na všechny světové procesy 20. století, což je v posledních letech často zpochybňováno pod zorným úhlem otevřené revize.

Říjen přispěl k mohutnému rozvoji ekonomiky, sociální a kulturní sféry, avšak dosažené úspěchy plánovaně a důsledně ničí současná ruská moc. Podrobně o tom hovořil poslanec Státní dumy, člen Frakce KSČF, první místopředseda Výboru Státní dumy pro vzdělání a vědu profesor Oleg Smolin. Řekl mj.: „Důsledky kontrarevoluce roku 1991 jsou skutečně katastrofální. Aby je překonala, musí KSČF vybudovat vzájemné vztahy mezi všemi konstruktivními silami společnosti, jinak zítra nebudou existovat ani komunisté, ani liberálové, ani samotné Rusko.“

O významu Října pro běloruský lid hovořil jeden z vedoucích činitelů Komunistické strany Běloruska, první tajemník Minského městského výboru KSB Valerij Drako.

CO TOMU PŘEDCHÁZELO?

Dne 11. března vpadla německá vojska do Rakouska. Dva dny poté bylo Rakousko připojeno k Německu.

Dne 20. března Hitler v Říšském sněmu poprvé veřejně prohlásil, že mezi zájmy Německa patří i ochrana Němců žijících v ČSR.

Dne 28. března Hitler osobně sdělil Henleinovi a Frankovi, že má v úmyslu vyřešit v krátké době „československý problém“.

Dne 19. září britská a francouzská vláda navrhly československé vládě, aby odstoupila pohraniční oblast s více než 50 procenty německého obyvatelstva Německu.

Spád událostí v září 1938 byl příliš rychlý. Jednalo se o nás bez nás: dva diktátory (Hitler a Mussolini) a dva západní spojenci (Brit Chaberaín a Francouz Daladier) podepsali v noci 29. září pověstnou mnichovskou dohodu. Nadiktovali Československu odstoupit značnou část našeho historického území, zděděného od nepaměti, Německu.

Československá vládnoucí třída, spoutaná falešnou třídní politikou s kapitalistickým světem, nedokázala vytvořit a uplatnit politiku cílevědomou, prozíravou, energickou

„Říjen je významný nejen úspěchy sovětské minulosti, ale také vlivem na současnost,“ zdůraznil známý moskevský historik J. V. Jemeljanov. „Právě proto jsme svědky tak zuřivých útoků na historickou paměť.“

Předseda společenského sdružení „Intelligence Ukrajiny pro socialismus“ Georgij Bujko hovořil o úloze revoluce pro jeho republiku a současném nebezpečí hrozcím ukrajinskému lidu a státu.

Brazilský politolog Eli Pimenta hovořil o těsných stycích evropského revolučního hnutí a ustavení Komunistické strany Brazílie. Zdůraznil zejména jejich rozhodující úlohu v dějinách latinsko-amerického revolučního osvobozenického hnutí a úsilí bolševiků o vytvoření nové společnosti. Současné levicové hnutí (to zdůrazňovali prakticky všichni účastníci diskuse) prožívá vážné potíže. Ke sjednocení a akční jednotě je potřeba vypracovat několik styčných bodů především v oblasti společných idejí.

Průběh diskuse potvrdil nutnost kritického pochopení událostí, k nimž došlo v minulosti. Hluboká krize, která zachvátila socialistický systém na konci 80. let, vyvolala také krizi v komunistickém a dělnickém hnutí na celém světě. Události posledních let v Latinské Americe, Asii, ve východní Evropě a v Rusku svědčí o tom, že tuto krizi lze překonat. Masová „orientace doleva“, nespokojenost s politikou vládnoucích režimů, sílí boj občanů za svá práva, to vše vyžaduje od vedoucích činitelů socialistických a komunistických stran, všech levicových sil hlubokou analýzu současnosti, vypracování nových přístupů a nové taktiky. Dělnické a levicové hnutí jako celek vyžaduje sjednocení.

V. V. Drako,
tajemník ÚV KS Běloruska
(z listu *Běloruský komunista*
č. 30/553/28. 7. 2007)

a důsledně demokratickou. Podala přesvědčivý důkaz o tom, že není schopna vést a řídit republiku.

Mnichov byl československou prohrou na poli mezinárodní politiky, neúspěchem především zahraniční politiky, jejímž cílem nebylo uhájit integritu a bezpečnost státu. Tento úkol mohlo Československo řešit jen cestou politických spojení. Konceptní chybou československé politiky bylo, že orientovala své spojenecké svazky především na kapita-

Záříjové dny roku 1938

Jednali o nás bez nás

Proč československá vláda 21. září kapitulovala?

listický svět a umrtvila téměř zcela svůj spojenecký vztah k SSSR.

Hledání dohody s nacistickým Německem bylo eufemisticky označováno za úsilí o novou evropskou rovnováhu. Logika záříjového vývoje přitom naznačovala, že Československo bude obětí kompromisu Západu s nacistickým Německem. Na bázi *appeasementu* musela republika přijmout pouze to, s čím by se spokojil Hitler - vazalskou závislost na Ně-

Hlubší hodnocení materiálu „Socialismus pro 21. století“, vypracovaného pro VII. sjezd KSČM (Haló noviny 27. 8. 2007), který je výsledkem „vědeckého bádání“ Teoreticko-analytického pracoviště ÚV KSČ (TAP) pod vedením místopředsedy J. Dolejše, ukazuje, že z hlediska skutečných zájmů a potřeb dělnické třídy, ostatních pracujících a většiny národa nemá s komunistickým přístupem nic společného. To dokazují i první výsledky diskuse k tomuto materiálu, který vynáší bez objektivní analýzy přímo nepřátelské soudy nad bojem mnoha generací proti kapitalistickému vykořisťovatelskému systému a nad obdobím reálného socialismu, které právem patří k neúspěšnějšímu v historii českého a slovenského národa.

Předložený materiál k předsjezdové diskusi záměrně zakrývá, že hlavní příčinou dočasné porážky reálného socialismu byl chruščovský revizionismus zavržený zradou Gorbačova a jeho stoupců v Sovětském svazu

Pevně na pozici marxismu-leninismu

a východoevropských socialistických zemích včetně Československa. Snaží se dokázat, že reálný socialismus byl krátkodobým dějinným excesem a že marxismus-leninismus neposkytl komunistické straně dostatečnou výzbroj pro jeho úspěšnou výstavbu v teorii a praxi a že je tudíž potřeba se poohlédnout po jiném „moderním teoretickém“ zdroji socialismu. Samozřejmě, že otázky a odpovědi tohoto typu pokrokové lidi odmítají jako nepodložené a pro komunistické hnutí, pro pracující, nepřijatelné.

Rozhodující je vědecký, třídní přístup ověřený v praxi

Marxisté-leninovci vycházejí z názoru, že Marxův a Engelsův Manifest komunistické strany je trvale platný, pozitivně osudy dělnického a komunistického hnutí prověřený dokument, poskytující základní orientaci ve složitých problémech přechodu lidstva z kapitalismu do socialistické a komunistické společnosti. Klasikové marxismu předpokládali, že vůdčí role dělnické třídy v tomto procesu může být, a také se tak stalo, napadána nejen vyloženou buržoazní reakcí, ale zejména těmi, kteří usilují o nereálné postupy jak

se „snadno“ a rychle dostat k socialismu (pokud jim o to skutečně jde). Tito lidé ochotně přijímají s pochopením žvásty „tvůrců lepšího socialismu“, než byl reálný socialismus dvacátého století, v socialistickém Československu proto o žádný socialismus nešlo, ale pouze o historický pokus, který se prý nezdařil, poněvadž byl „ortodoxně“ marxisticko-leninský, přičemž pomíjejí dějinné podmínky a rozdělovaly jeho rozvoje v třídně rozděleném světě. Jejich kritika reálného socialismu se v řadě ohledů shoduje s kritikou reakce a měšťáckých stran, nesenou na křídlech zuřivého antikomunismu. Co charakterizuje nynější „demokratické“ poměry v České republice? Nepochybně fakt, že národní bohatství bylo vytunelováno a prodáno za babku do cizáckých rukou, ztráta sociálních jistot obyvatel, rozervení nůžek mezi lidmi „dole“ a „nahore“, obrovský nárůst kriminality, obldné bezdomovectví, rozsáhlá nezaměstnanost a další.

Pro činnost Teoreticko-analytického pracoviště KSČM (TAP) je však příznačné, že nehodnotí období reálného socialismu v Československu jako dobu, po které toužily dlouhé generace kapitalisticky vykořisťovaných námezdně pracujících, ale jako dobu chyb, nedostatků, deformací, politických procesů a všeho negativního podle maloměšťáckého „demokratického“ měřítko. Doklad tohoto měřítko je obsažen v materiálu TAPu: Expertní závěry z dosavadních výsledků práce na modelu socialismu pro Výkonný výbor ÚV KSČM k určení dalšího postupu na rok 2007. Drze a nezodpovědně se v ní TAP snaží získat podporu pro svůj přístup. „Tapáci“ se odvolávají na maloměšťáckou paměť občanů takto: „Ti, kteří byli přímými účastníky prvního historického pokusu o socialismus (?) v Evropě, nejcštěji vnímají jako vnitřní příčinu jeho ztroskotání skutečnost, že nesplnil očekávání obyvatelstva (naše pozn.: maloměšťáků a maloměšťácky politicky naladěných občanů vůbec) ve dvou základních směrech:

1) Nedokázal zajistit trvalý vzestup ekonomické produktivnosti (?) a životní úrovně (?) obyvatelstva v míře porovnatelné s vyspělými kapitalistickými zeměmi.

(Pokračování na str. 2)

politice vládní koalice představovala KSČ, která bojovala za demokratickou politiku uvnitř státu a za realistickou zahraniční politiku. Ta odpovídala životním zájmům republiky i smýšlení lidu. V září byl spád událostí již příliš rychlý, než aby bylo možno dohonit to, co se ne dosti energicky prosazovalo po VII. kongresu Internacionály. Boj na obranu republiky ale nebyl marný a zbytečný. V kritických záříjových dnech se kladly první základy revoluční přestavby společnosti. Týkalo se to i republiky nové, svobodné a demokratické.

Podle instrukcí svých vlád ohlásili se dva vyslanci de Lacroix (Francie) a Newton (Británie) ve dvě hodiny ráno u prezidenta Beneše. Opakovali znovu, že přijetí anglo-francouzského plánu je jediný způsob, jak Československo může uniknout válce. Kdyby vláda chtěla setrvat na své vyhybavé odpovědi, znamenalo by to válku, v níž by Československo zůstalo osamoceno.

Politický výbor ministerské rady zasedal bezprostředně po odchodu obou vyslanců. Krátce po zahájení zasedání vlády oznámil Hodžův tajemník, že vláda anglo-francouzskou alternativu v principu přijala.

(Pokračování na str. 2)

Záříjové dny roku 1938

(Dokončení ze str. 1)

Na zasedání vlády Hodža a Krofta vysvětlili, že Československo by prý mohlo čelit německému útoku jenom s francouzskou pomocí. Protože však Francie pomoc odmítla, nepřipadá prý v úvahu ani pomoc Sovětského svazu. Krofta se snažil dokazovat, že sovětská vláda přislíbila pomoc Československu jenom v tom případě, že by se obrátilo se stížností do Ženevy, která by označila Německo za útočníka. Tento výklad však neodpovídal skutečnosti. Československá vláda nepoložila tuto otázku, zda by Sovětský svaz pomohl Československu, kdyby zůstalo osamoceno. Beneš se jen záměrně zeptal, zda Sovětský svaz pomůže podle ustanovení paktu Společnosti národů. Na tuto otázku dostal

kladnou odpověď. Bylo tedy zcela nereseriózní představovat sovětskou pomoc tak, že ji sovětská vláda vázala na složitou proceduru ženevských jednání, že naše vláda zůstala mezinárodně politicky zcela izolována, že neměla jinou možnost než kapitulovat. Před vlastní veřejností bylo ovšem utajeno, že si vláda způsobila tuto izolaci do značné míry sama svou pochybenou zahraničně politickou koncepcí, která se výlučně orientovala jen na Západ a zcela záměrně pomíjela sovětský faktor. Už na zasedání vlády 21. září bylo konstatováno, že izolovaná sovětská pomoc nepřichází v úvahu. Avšak toto konstatování se neobjevilo ve veřejném prohlášení, které mělo zdůvodnit, proč vláda kapitulovala.

M. C., Praha

O minulých a současných jevech pramenících z podstaty kapitalismu

(Dokončení z minulého čísla 232)

V České republice se antikomunismus stal oficiální státní ideologií a politikou. Byl vydán zákon číslo 198/1993 Sb., O protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, který „režim založený na komunistické ideologii“ prohláší za „zločinný, nelegitimní a zavrženíhodný“ a odpor proti němu za „legitimní, spravedlivý, morálně oprávněný a hodný úcty“. Rovněž se v něm deklaruje, že „Komunistická strana Československa byla organizací zločinnou a zavrženíhodnou obdobně jako další organizace založené na její ideologii“.

Jsou známy i další antikomunistické aktivity, které směřují k zákazu KSČM a komunistického hnutí v České republice vůbec. V listopadu 2006 Senát zřídil dočasnou komisi pro posuzování ústavnosti KSČM a měsíc předtím ministerstvo vnitra rozpustilo KSM s odůvodněním, že ve svém programu má formulaci, že stojí na straně úsilí „o odstranění soukromého vlastnictví výrobních prostředků a jeho nahrazení vlastnictvím společenským“.

Šíření antikomunismu v České republice má svoji institucionální základnu v podobě Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, který se velmi agilně podílí na ideologickém a psychologickém ovlivňování veřejnosti, zejména mladé generace. Obdobnému účelu má sloužit i návrh na zřízení tzv. Ústavu paměti národa. Na „boji proti extremismu“ participují dvě specializované složky Policie České republiky, které se mimo svých vlastních zdrojů, opírají také o poznatky zprávo-dajských služeb, zejména BIS. Jako extremistické jsou označovány mj. KSČM, KSM, Slovanský výbor, Klub českého pohraničí, ale i účastníci Sociálních fór a mírových aktivit.

Marx se nemýlil

Na základě provedené vědecké analýzy Marx odhalil „podstatu společenského vývoje, nezvratnost zániku kapitalistické společnosti a její nahrazení společností, v níž princip nadvlády a podřízenosti bude nahrazen principem vzájemné spolupráce a pomoci, začíná rozvoj lidských sil, který je sám o sobě účelem“ (K. Marx, Kapitál III-2, Praha 1956, s. 368). Podle něj komunismus představuje jedině možné, reálné řešení rozporů kapitalismu. Je objektivně nutným vývojovým stupněm dalšího společenského vývoje. Teoretické závěry k otázce, jak bude vypadat komunismus, formuloval ve své Kri-

tice Gothajského programu. Ukázal charakteristické rysy jeho dvou fází a jejich podmíněnost.

Kritici Marxe tvrdí, že život lidské společnosti je nevypočitatelný a nelze tedy předvídat společenské jevy a jejich důsledky na základě jakýchkoli domnělých zákonitostí vyvozených z předchozího vývoje. Oproti Marxově předpovědi, historická fakta prý prokazují, že nedošlo ke zvyšování bídy proletariátu, naopak jeho životní podmínky se zlepšovaly, došlo k využití prostředků politické demokracie v jeho prospěch, tedy, nebyl a není nucen ani ochoten bojovat za svá práva a požadavky na barikádách revoluce. Dokonce se tvrdí, že vlivem vědeckotechnické revoluce se proletariát početně redukuje, což prý vede k zániku jeho nějaké vůbec možné významnější role ve společnosti. A konečně, protože kapitalismus přežil a trvá, Marxova předpověď o jeho brzkém konci, by se vytvářela sebevědečtěji, se nepotvrdila a je tudíž mylná.

Je pravda, že Marxova předpověď o brzkém konci kapitalismu se v globálním měřítku dosud nestala realitou. To však nevyrací důvody, proč se tak zákonitě stane. Tyto důvody a důsledky z nich vyplývající Marx podrobně popsal. Nevychýl je z křišťálové koule, ale dospěl k nim na základě podrobného studia geneze, anatomie a fyziologie kapitalistické společnosti. Lenin o tomto jeho přístupu napsal: „Marx se ani dost málo nepokouší vymýšlet utopie, hádat ze vzduchu to, co vědět nelze. Marx klade otázku komunismu tak, jak by přírodovědec kladl otázku vývoje řecké biologické odrůdy, když se ví, že vznikla tak a tak a mění se v takovém a takovém směru“ (V. I. Lenin, VS II, Praha 1961, s. 184-185).

Závěrem

Kapitalismus jako historická etapa vývoje lidské společnosti má dnes na kahanu, neboť jeho progresivní role byla již naplněna, být za cenu krve a utrpení. Zákonitě skončí na smetišti dějin, tak jako tam skončily předchozí společenskoeconomické formace: prvobytně pospolná, otrokářská či feudální. Kdy a jak k tomu dojde také v dalších zemích světa, to závisí na konkrétních podmínkách historické situace. Ale že k tomu dojde, je nesporné.

Pavel Degtář

(Z úvodního referátu předneseného na XXII. pražské teoreticko-politické konferenci s mezinárodní účastí dne 21. dubna 2007)

(Dokončení ze str. 1)

2) Nedokázal zajistit dostatečný, pro občany dlouhodobě přijatelný stupeň občanské svobody a demokracie, nepřiměřeně omezoval sféru individuálního rozvoje.“

Tato promluva reálného socialismu z třídních pozic buržoazie, která tvoří základ materiálu pro VII. sjezd KSČM, zaslouží naprosté odsouzení.

Na tom není nic nového, poněvadž KSČM vznikla v roce 1990, se programově prohlásila za „jinou“, ne marxisticko-leninskou komunistickou stranu. A na tom, aby „přesvědčivě“ dokázala svoji podstatu, od doby svého vzniku trvale pracuje, a dokonce si na to zřídila „vědecké“ pracoviště.

Autoři revizionistického pamfletu, který je dán k diskusi, se ani slůvkem nezmiňují o tom, že teprve po dlouhých tisících letech se lidé, vystavení nelítostnému vykořisťování třídami soukromých majitelů výrobních pro-

Pevně na pozici marxismu-leninismu

středků, tohoto vykořisťování zbavili, že teprve v reálném socialismu dvacátého století byl zlomen odvěký „monopol“ těchto tříd přivlastňovat si výsledky práce jimi ujařmených lidí. Tento kardinální převrat v lidském bytí nepřišel sám od sebe a také ne hladce. Nutně musel přerůst do bojů dělnické třídy o jeho udržení. Bývalí vykořisťovatelé a lidé s nimi spjatí používali všechny možné metody k dosažení navracení „dobrých“ vykořisťovatelských časů a dostávalo se jim za to odpovědi podle platných zákonů. Ani slovem se nezmiňovali o ohromné síle dějinné setrvačnosti ve společenském vědomí mas lidí, kteří již jednou nohou stáli na pozici rozvíjení epochálního společenského převratu, avšak zaostávali v pochopení jeho epochálního významu, tj. problému, jenž mohla „definitivně“ vyřešit jen změna ve vědomí řady generací. A toto nemohlo být, ani nikdy nebude, živelným procesem, ale historickým děním, v jehož čele stojí a bude stát skutečná marxisticko-leninská komunistická strana.

Socialismus prokázal své přednosti

Ohromné sociální vymoženosti, které reálný socialismus občanům přinesl, dělnická třída v čele s komunistickou stranou rozvíjela a hájila v urputném boji se světovou buržoazií a revizionisty. Nemohla proto pevně rozvinout svoji historickou úlohu, nehledě na to, že se musela učit z vlastních zkušeností v situaci, ve které předtím nikdy nebyla. A učit se jen z vlastních zkušeností je nejtěžší a nejnáročnější postup v každé lidské činnosti. To jsou neodiskutovatelné pravdy. Komunisté nemají žádnou potřebu „opravovat“, či dokonce „vyvracet“ marxisticko-leninský světový názor. Vycházejí z toho, co o Marxovi uvedl V. I. Lenin: „Marxovo učení je všemocné, poněvadž je správné. Je úplné a harmonické, dává lidem ucelený světový názor, nesmiřitelný vůči jakékoli pověře, vůči jakékoli reakci, vůči obhajobě měšťáckého útisku. Je zákonitým dědicem toho nejlepšího, co vytvořilo lidstvo v 19. století v podobě německé filozofie, anglické politické ekonomie a francouzského socialismu.“ (V. I. Lenin, Vybrané spisy I, Praha 1951). Od doby, kdy Lenin psal tyto řádky, tj. od roku 1913, se nepříhodilo nic, co by je vyvrátilo. Avšak přistupovat k nim jako k jakési záračné formulaci, která zbaví marxisty (marxisty-leninovce) problémů boje za socialistickou a komunistickou budoucnost lidstva, by bylo jejich nepochopením. Marxismus-leninismus je učení, které charakterizuje celou epochu přechodu lidstva z kapitalismu do socialismu, plnou dějinných složitostí, postupů vpřed i dočasných zvrátů, překonávání překážek, ale i zraní rozhodujícího společenského subjektu: dělnické třídy a ostatních

pracujících. Tomuto vývoji se nelze vyhnout, neboť, citováno z Manifestu, „dějiny všech dosavadních společností jsou dějinami třídních bojů“, které na straně dělnické třídy provází i výskyt revizionistů, odpadlíků a renegátů., kteří si chtějí svoje hanebné počínání okrášlit jakoby „vědecky“.

Jsme toho názoru, že historickou pravdu o reálném socialismu vystihuje pasáž z Poučení z krizového vývoje ve straně a ve společnosti po XIII. sjezdu KSČ, která ani po dlouhých letech, kdy byla v roce 1970 uveřejněna, nic na své přesvědčivosti neztratila. O socialistickém Československu se v ní říká:

„Utiskovaná a vykořisťovaná dělnická třída se stala třídou vládoucí. I v Československu se naplnil odvěký sen pracujících. Bylo odstraněno vykořisťování člověka člověkem. Náš lid pod vedením KSČ se stal uvědomělým tvůrcem vlastního osudu.“

V hospodářské oblasti plně zvítězily socialistické výrobní vztahy. Pro jejich upevňování a další rozvoj byla vybudována mohutná materiální základna socialismu. Národní důchod v roce 1969 se proti předválečné úrovni zvýšil o 350 procent.

Výrazem revolučních přeměn byl zejména růst průmyslové výroby, která dosáhla více než šestinásobku předválečné úrovně. Industrializace Slovenska přinesla základní změnu v jeho přeměně z agrární země na průmyslově vyspělou. Odstranila se zaostalost, bída a nezaměstnanost. Slovensko dnes vyrábí více než celá předmnichovská republika.

Od základu se změnil obraz a život naší vesnice. I v zemědělství zvítězily socialistické výrobní vztahy. Zrodila se nová třída – třída družstevních rolníků, jejíž materiální postavení, kulturní úroveň i sociální jistota jsou na úrovni nesrovnatelné s neuspokojivým postavením soukromě hospodařícího rolníka. Tím byl splněn jeden z nejtěžších úkolů socialistické revoluce.

Na základě těchto skutečností se zcela změnil životní podmínky našeho pracujícího lidu i jeho perspektivy. Byla odstraněna nezaměstnanost. Každý občan má zajištěné právo na práci, všestrannou zdravotní péči a důchod ve stáří. V naší socialistické vlasti byla vytvořena jistota pro náš pracující lid, která je jedním ze základních předpokladů spokojeného lidského života.

Za dobu socialistického zřízení v naší zemi velmi výrazně vzrostla životní úroveň všech vrstev společnosti. Byla zkrácena pracovní doba na pět dnů v týdnu.

Vzrostla vzdělanost lidu a vůbec kulturní úroveň našich národů a národností, neboť i u nás se začala naplňovat dávná tužba pracujících – zajistit všem právo na vzdělání. Soustavná a velkorysá péče socialistického státu

umožnila rozvinout výzkum v mnoha oborech na vynikající, často na světové úrovni. Širokým vrstvám pracujících byly zpřístupněny nejlepší a nejpokrokovější kulturní hodnoty.

Naše republika svým ekonomickým potenciálem, růstem výroby, životní úrovně, rozvojem kultury, vědy a vzdělanosti, sociálními vymoženostmi pro pracující zaujala přední místo ve světovém žebříčku ekonomicky vyspělých zemí.“

K tomu je třeba připojit, že úspěchy reálného socialismu narážely na nenávistný odpor bývalých vykořisťovatelů a měšťáků, kteří skrytě i zjevně sabotovali rozvoj socialistické společnosti. V socialistickém Československu hned od počátku existovaly politické podhoubí, které v listopadu 1989 vystoupilo na povrch. Stranické i státní orgány, ačkoliv o něm zejména v jeho disidentské podobě věděly, nedokázaly proti němu účinně politicky vystoupit, podcenily jeho narůstající trou-

falství v letech 1986-1989 a připustily jeho transformaci v sílu, která se dala na pochod za signálem „studentské“ demonstrace. Za to, že k tomu došlo, nese stranické i státní vedení tehdejší doby historickou odpovědnost, bez ohledu na zradu a katastrofický zánik KSSS a Sovětského svazu.

◆ ◆ ◆

Z této situace vyzvojují různí „komunističtí badatelé“ závěr, že nešlo o socialismus, ale jen o jakýsi pokus tehdejší doby. A v tom, co nebylo, a podle jejich názoru mělo být, pak odpadlicky vyzvojují, že reálný socialismus se neosvědčil.

Proto komunisté a stále větší část, pracujících a národa odmítají útoky na reálný socialismus a doporučují ÚV strany a delegátům VII. sjezdu KSČM, aby odmítli předložený materiál „Socialismus pro 21. století“ a provedli kádrové změny těch členů vedení KSČM, kteří dlouhodobě táhnou stranu do bahna sociálně demokratického revizionismu a oportunistu.

Další postup strany a program boje za lidovou demokracii a socialismus musí vycházet z odpovědné marxisticko-leninské analýzy minulosti a z respektování a tvůrčího využití obecných zákonitostí budovat socialismus v konkrétních historických podmínkách, k nimž patří zejména: vedení pracujících dělnickou třídou, jejímž jádrem je marxisticko-leninská komunistická strana při uskutečňování socialistické revoluce a nastolení jejich politické moci. Toto poznání opřené o vědecký přístup a internacionální solidaritu vykořisťovaných pracujících a národů, je i dnes pro boj za lidovou demokracii a socialistickou změnu v postavení dělnické třídy, ostatních pracujících a většiny národa rozhodující.

Redakce

Proti společnému vojenskému cvičení USA a Jižní Koreje

Prohlášení

Bez ohledu na opětovné důrazné varování mezinárodního společenství zahájily 20. srpna Spojené státy americké a Jižní Korea několikadenní společné vojenské cvičení „Ulji Focus Lens“, namířené proti Korejské lidově demokratické republice.

Tyto provokační manévry svědčí o tom, že se nepřátelská agresivní politika USA vůči KLR nezměnila a Spojené státy americké ve skutečnosti usilují nadále pod zástěrkou dialogu o vojenskou konfrontaci.

Redakce časopisu Dialog – otázky – odpovědi rozhodně odsuzuje tuto provokační hru s ohněm, která je dalším důkazem hluboce zakořeněné nepřátelské politiky USA vůči KLR.

Společné vojenské cvičení USA

a Jižní Koreje se koná v době, kdy všechny mezinárodní pokrokové síly vítají úsilí Korejské lidově demokratické republiky o zmírnění napětí na Korejském poloostrově a KLR připravuje v zájmu znovusjednocení Koreje setkání nejvyšších představitelů Severu a Jihu země. Jde současně o provokaci namířené proti mírumilovnému světu, který přeje korejskému lidu stabilitu a sjednocení.

Redakce časopisu Dialog – otázky – odpovědi ko nejrozhodnější protestuje proti jakýmkoliv provokačním akcím, které ze strany USA napětí na Korejském poloostrově zůstávají a nepřispívají ke sjednocení korejského lidu.

Redakce

V Praze dne 23. srpna 2007

V zájmu lidu a trvalého zvyšování jeho životní úrovně

Na 9. září t.r. připadá 59. výročí vzniku Korejské lidové demokratické republiky, která díky své vojenské moci neochvějně chrání korejský národ.

KLDR vznikla v těžkých podmínkách, kdy USA, které na konci druhé světové války okupovaly jižní polovinu Korejského poloostrova, dodnes usilují o uchvácení jeho obou částí. Úkolem KLDR od prvního dne své existence je obrana korejského lidu. Po vítězství nad americkými imperialisty v korejské válce v padesátých letech minulého století KLDR mařila a maří pokusy USA rozpoutat novou válku na Korejském poloostrově, hájí suverenitu lidu a rozvíjí jeho život. Za to je zavázána svému zakladateli Kim Ir Senovi, který neochvějně stál v čele songunského vedení a upevňoval obranu země.

KLDR upevnila ještě více svou moc díky politice Songun Kim Čen Ira. Nová struktura státního zřízení posílila Státní výbor obrany, realizuje ekonomickou výstavbu epochy Songun zaměřenou na rozvoj obranného a lehkého průmyslu a zemědělství. Korejská lidová armáda je připravena na obranu země. Mohutná vojenská moc KLDR je v současné době záštítou samostatné existence země.

Korejský lid opírající se o vojenskou moc a překonávající nesmírné těžkosti vzal osud své vlasti do svých rukou a tvůrčím způsobem o něm rozhoduje. Díky tomu mohl ubránit socialismus, který je jeho ideálem a nejvyšším zájmem. Za velmi těžkých okolností v posledních letech minulého století zahajuje dnes novou epochu výstavby země.

KLDR je lidovým státem, který

důsledně brání a řeší práva lidových mas a vytváří všechny podmínky, aby mohly plně využívat všech politických svobod a práv.

KLDR provádí politiku v souladu s vůlí a požadavky lidu, zapojuje široké masy do aktivní účasti na státní správě a ve veřejném a politickém životě, vede lid k tomu, aby byl skutečným pánem své vlasti.

V současné době je v Nejvyšším lidovém shromáždění II. volebního období zastoupeno 42,7 procenta dělníků a rolníků a 20,5 procenta žen. 89,5 procenta jsou poslanci významní vědeckí a techničtí pracovníci a vysoce specializovaní odborníci. To jednoznačně svědčí o velké účasti lidu na rozhodování o státní politice a řízení země.

Státní moc KLDR realizuje zájmy lidu a provádí lidovou politiku, považuje za nejvyšší princip ochranu zájmů lidu a za svůj hlavní cíl trvalé zvyšování jeho hmotného a kulturního života.

V KLDR byl již před více než 30 lety zrušen daňový systém nahrazený systémem všeobecného bezplatného zdravotnictví a všeobecné jedenáctileté bezplatné a povinné výuky. Hlavní město Pchongiang a další velká města tvoří základ kulturního života lidu a služeb.

Lid KLDR je pánem ve své vlasti, která je řízena idejemi Čučche, kterou vytvořil Kim Ir Sen, zakladatel KLDR, který je neustále rozvíjel a učinil z nich vedoucí ideologii země a celé epochy.

KLDR, která slouží lidu a má jeho absolutní podporu a důvěru, trvale vzkvétá a bude nadále vzkvétat.

Z materiálu Velvyslanectví KLDR v ČR

Bezprecedentní morální porážka impéria

Zamyšlení Fidela Castra

V úvodu musím nejprve připomenout vyjádření advokáta Roberta Gonzaleze, pocházejícího z kubánské rodiny, která se uchýlila do Spojených států v době diktatury. Do vlasti se R. Gonzalez vrátil po vítězství revoluce. Celou dobu bojoval za svobodu svého bratra René, který úpí v krutém a nespravedlivém vězení společně s dalšími čtyřmi hrdiny, obránci svého lidu v boji proti terorismu.

„Nejhorší, co se nám může stát, že přestaneme bojovat z pocitu porážky nebo z vítězství. Kauzu Pěti vyhrájeme, až budou v Havaně.. Tento proces vyhraješ de facto a prohrajíš de jure, na základě rozhodnutí soud-

ců.“ To jsou moudrá a uvážlivá slova opravdového experta bojujícího proti ohavnostem.

U diskusního stolu nám byl vysvětlen význam 73 světově proslulých osobností, které v Atlantě diskutovaly o otázkách souvisejících s mezinárodním právem. Jednoznačně je dokázáno, v zájmu spravedlivého rozhodnutí, že neexistují provinění, která byla připisována obviněným, a tresty, které byly jednomyslně schváleny porotou, údajně nestranou, v nejhorší společnosti na planetě, byly nespravedlivé. Je třeba text pečlivě číst a analyzovat, co vyjádřil každý z nich v diskusi nebo telefonicky, a tvrzení, o nichž je ještě třeba hovořit.

V případech skutečné špionáže souzených nedávno ve Spojených státech, nepřesáhl trest 10 let. Na činu pěti vlastencům nebylo prokázáno ani spiknutí za účelem špionáže. Za krutý a neslýchaný osud pěti a jejich rodin je zodpovědná proradná a neslýchaná politika Washingtonu, která používá terorismus proti kubánskému lidu a téměř půl století porušuje nejzákladnější normy Spojených národů a svrchovanost zemí.

Je ještě mnoho důležitých věcí k doplnění, nicméně dnes chci být stručný, aby toto mé vyjádření bylo přečteno a publikováno v národním tisku. Nejdůležitější je, aby náš lid měl pevné a neochvějně povědomí o těchto skutečnostech.

J. K.

22. srpna 2007

Před několika týdny otiskly noviny několik zajímavých čísel, která ilustrují, jak je kapitalismus a imperialismus 21. století ovládnut více než kdykoliv dříve banditismem, lichvářstvím a cynickým zločiny všeho druhu proti pracujícímu lidu a vykořisťovaným národům napříč světem.

Nový manažer automobilky Ford Alan Mulally si za první čtyři měsíce 2007 vydělal 21 milionů euro. To je tisíckrát více, než si vydělá dělník této firmy za celý rok. Vrcholný manažer firmy Volvo Leif Johansson má mzdu ve výši 3,6 milionu euro. Současně snižuje mzdy novým dělníkům v jeho belgické továrně o 0,50 euro za hodinu. Tito vrcholní manažeři jsou tak dobře placeni jen proto, že prokázali svou schopnost zvyšovat již tak rozsáhlé výnosy ve prospěch hlavních akcionářů nadnárodních společností.

V roce 2005 vykázalo 150 000 belgických nefinančních společností celkový zisk 40 miliard euro, o 56% více než o rok dříve. Akcionáři hlavních belgických společností zaznamenali v průběhu posledních pěti let růst svých dividend o 10% ročně. Tyto zisky nepřicházejí jako modré z nebe. Jsou placeny dělnickou třídou: pocházejí z daní, které postihují pracující mnohem více než ty, kdo žijí ze svého kapitálu, z příliš vysokých cen za energii, dopravu a bydlení. Pocházejí také z mnohem nižších příjmů penzistů, nemocných

takzvaná logika kapitalismu je absurdní a zločinná.

Globální oteplování je vážný problém, který vyžaduje naléhavé kolektivní a globální řešení. V kapitalistickém systému je tento problém hlavně viděn jako záminka pro vnučování nových břemen na bedra pracujících a pro hledání způsobů jak získat pro monopoly nové zisky. Polovina emisí je způsobována průmyslem a výrobci energie. Nejsou však přijímána žádná opatření, aby největší znečišťovatelé platili. Namísto toho si kapitalistické země kupují od chudších zemí právo pokračovat v znečišťování.

Ostatně je prakticky nemožné vyřešit tento problém ve společnosti, kde rozhodnutí o výrobě a infrastruktuře přijímají soukromé podniky, u nichž se předpokládá, že vykážou co možná nejvyšší a nejrychlejší zisky. Soukromé společnosti produkující energii mají zájem o zvyšování spotřeby energie nebo o zvyšování ceny energií na úkor většiny populace. Pro zvýšení zisků je zboží vyráběno v zemích s nízkými cenami a ke spotřebitelům dopravo-

slaly velké společnosti, jako je Shell, Unilever a další. Nebo o těch, kteří přímo přecházejí do rady ředitelů některých velkých nadnárodních společností ihned, jakmile skončil jejich mandát. Není divu, že tento „stát“ chce takovou Evropskou ústavu, v níž velký byznys dostane všechny svobody, kde je soukromé vlastnictví výrobních prostředků posváćeno a kde jsou stávkující, lidové nebo komunistické organizace řazené mezi zločince nebo teroristy. Zločinem se stává dokonce propagace kolektivního vlastnictví výrobních prostředků, jak to dokazuje skandální zákaz KSM. Belgický parlament posuzuje v současné době podobný zákon „proti totalitárním idejím“.

Kapitalismus 21. století vede k naprostému morálnímu úpadku. V nabídce už nemá žádné pozitivní hodnoty. Vše je na prodej. Lidé jsou posuzováni podle toho, jak jsou vhodní pro zaměstnavatele, jaká je jejich schopnost vytvářet zisky pro ty, kdo je najímají. Chladná indiference úsilí o zisk vytváří prostředí, v němž nemají společenské vztahy žádnou hodnotu. Starší lidé jsou určeni na skládku, rodiny rozbíjeny, sebevraždy na vzestupu. Sdělovací prostředky, kterým dominují velké monopoly, ve Francii dokonce dva hlavní výrobci zbraní, slouží stále více pouze k tomu, aby připravily

Posilovat úlohu komunistických stran

lidí, od dělníků, kteří přišli o práci. Pocházejí ze zvýšeného vykořisťování těch, kdo jsou šťastni, že mají práci, ale musí odpracovat mnohonásobně více hodin, jsou stěžejí placení o něco více, než je legální minimální mzda. Tyto dávky jsou mnohdy tak nízké, že sotva stačí na přežití. Dělníci, kteří ještě mají práci, jsou tak terorizováni pádem do této situace, že jsou ochotni přijmout jakékoliv snížení mzdy, delší pracovní dobu. Padesát procent mladých Belgičanů začíná svou pracovní kariéru na základě časových smluv. Představují tak rozsáhlý rezervuár, z něhož si mohou zaměstnavatelé neomezeně vybrat.

Není divu, že za takové politiky bylo za deset let 10% belgického HDP převedeno z příjmů pracujících do kapitálových příjmů. Totéž se odehrává ve všech nejbohatších zemích Evropy. Mimo hranice Evropy vidíme více než kdykoliv dříve hladomor v době, kdy jsou sýpky přeplněny obilím, 842 milionů lidí je chronicky podvyživeno, zatímco existuje dostatek potravy k uspokojení dvojnásobku dnešní světové populace. Jsme svědky rostoucí negramotnosti, zatímco existují nejlepší vyučovací techniky. Venezuela, malá země v Latinské Americe, dokázala prakticky eliminovat negramotnost za šest měsíců. Ale to, co je tato socialisticky orientovaná země schopná s pomocí kubánské vlády udělat za šest měsíců, se ukázalo jako nemožné za dlouhá léta v zemích, v nichž dominuje imperialismus.

Přežít s dvěma eury denně musí 2,8 miliardy lidí, zatímco 400 miliardářů vlastní tolik, co polovina světové populace. Hlavní příčinou chudoby jsou právě podmínky, které usnadňují růst počtu miliardářů. V imperialistických zemích pracující umírají v práci, protože musí pracovat příliš tvrdě a příliš dlouho a ještě tehdy, když jsou již příliš staří. V téže době stovky milionů mladých zebrou o práci. V Belgii došlo v minulém roce k rozsáhlému boji proti záměrům vlády zrušit tzv. systém předčasného odchodu do důchodu, který starším pracujícím, kteří jsou obětí uzavírání továren nebo jejich restrukturalizace, umožňuje nabýt předčasný důchod. Měli jsme heslo: „V Belgii existuje 600 000 nezaměstnaných, proč nás tedy nutí pracovat déle?“ Toto heslo mělo značný úspěch a dokázalo, že

váno tisíce kilometrů. Tento globální problém lze řešit ve společnosti, kde existuje dlouhodobé plánování, které není diktováno zájmy velkého byznysu, ale zájmy lidí.

Agresivní války proti Jugoslávii, Afghánistánu a Iráku mohou být považovány za první salvy třetí světové války, na kterou se Spojené státy připravují. USA vedou válku v Iráku, aby měly kontrolu nad svými evropskými a japonskými spojenci. Válka proti Iráku, stejně jako proti Afghánistánu, má rovněž za cíl odepřít Číně na Blízkém východě a ve Střední Asii přístup k ropě. Představují přípravy USA na válku proti Čínské lidové republice. USA vyhlásily své rozhodnutí nikdy netolerovat vznik moci, která by byla schopna stát se sokem Spojených států. Dokud bude existovat imperialismus, jsou války mezi soupeřícími imperialistickými zeměmi a proti nezávislým neimperialistickým zemím nevyhnutelné.

V kapitalismu nelze vynutit změnu politiky. Vlády jsou plně kontrolovány velkým byznysem. Devadesát procent zákonů na evropské a národní úrovni je vypracováno nikoliv v parlamentu, ale za zavřenými dveřmi „myšlenkovými tanky“ a lobbystickými skupinami, které financují a řídí organizace byznysu, jako je evropský kulatý stůl průmyslníků. V Bruselu večer s evropskými komisaři a členy evropské administrativy a parlamentu více než 10 000 na plný úvazek zaměstnaných lobbistů. A to nemluvě o takových komisařích, jako je Bolekstein, kterého do Bruselu přímo vy-

myšlení lidí na to, aby přijali buržoazní ideologii a komerci, která zvyšuje zisky jak majitelům sdělovacích prostředků, tak inzertních společností.

Rasismus a xenofobie se šíří jako mor. Jedna otevřeně rasistická strana dostává v největším regionu mé země 25 procent hlasů. Šíří se iracionalita. Vědecké teorie o biologickém vývoji a původu vesmíru jsou nahrazovány mystifikacemi jako „inteligentní design“ a kreativita. Lidé jsou vedeni k tomu, aby akceptovali válku a mučení tak dlouho, dokud to bude sloužit zájmům západního imperialismu.

Jedině socialistická morálka může zachránit lidstvo před totálním intelektuálním a etickým kolapsem. Považujeme lidi za společenské bytosti. Naše morálka je morálkou spolupráce mezi rovnými lidmi, morálkou lásky k lidem, jak to dnes praktikují kubánští lékaři, kteří pracují aktivně a nezištně v mnoha částech světa. Považujeme práci za prostředek emancipace, nikoli za zdroj zisku. Považujeme lidi za hráče svých vlastních životů, za pány svých zemí, kteří se aktivně podílejí na rozhodování a politice a její realizaci. Neexistuje žádný důvod, proč bychom se měli zřít svých socialistických cílů. Existuje tisíc důvodů pro posilování politiky komunistických stran.

Enid Riemenschneider, Belgie

(Z referátu předneseného na XXII. pražské teoreticko-politické konferenci s mezinárodní účastí 21. dubna 2007)

Kdo byl Ladislav Adamec?

Ladislav Adamec, který v dubnu t.r. zemřel (v září by se dožil jednadesátky), byl jedním z předních funkcionářů KSČ. V letech 1986-1989 byl členem předsednictva ÚV KSČ (z titulu předsedy vlády ČSR a po Štrougalově odchodu i ČSSR). Bylo to v období tzv. přestavby („perestrojky“), která i s jeho přičiněním otevřela prostor ke kontrarevoluci. Na „šachovnici“ Michaila Gorbačova plnil úlohu renegátů socialismu. S vidinou, že si vyslouží funkci generálního tajemníka nebo prezidenta. Touto představou byl posedlý, podle toho jednal. Kreml s novým vedením, jež se rozhodlo „přebudovat“ svět na

základě „nového myšlení“, mu prý jednu z těchto funkcí přislíbil.

Gorbačov se však – poté, co využil svých „pátých kolon“ –, přeorientoval na „skutečné demokraty“ – disidenty. Jednu z posledních jeho direktiv adresovaných ÚV KSČ byl pokyn zvolit prezidentem ČSSR Václava Havla. Aby zradil socialismus, musel ovšem Gorbačov zradit i ty, kteří mu v jeho hanebném díle pomáhali. Pro Adamce nebylo zřejmě horšího dne v jeho životě, než byl ten, kdy přijímal telefonický pokyn Gorbačovův.

Ale nerezignoval. Dál pokračoval v rozkladné práci. Především jeho

zásluhou byla KSČ „očistěna“ od kádrů oddaných marxismu-leninismu. Jen tak se také mohla změnit v „moderní“ stranu – sociálně demokratického typu. Udělal v tomto směru, co bylo v jeho silách. Za to byl také, když zemřel, oceněn některými představiteli KSČM. Sám se však nevyhnul pádu. Byl příliš spjat s odsuzovaným režimem, aby mohl i po kontrarevoluci působit ve „vysoké politice“. Ale nemohl si na nic stěžovat. Jeho některé problémy s údajnou nezákonností zlikvidoval Havel rozhodnutím „nechat ho na pokoji“. A pokud jde o rodinu, oba své syny vybavil, jak náleží. Jsou, jak se dnes říká, „za vodou“. Starší je dokonce na seznamu miliardářů.

Z Prohlášení občanského sdružení Právo a spravedlnost

Občanské sdružení Právo a spravedlnost pro všechny rozhodně odmítá úsilí současné vlády České republiky poskytnout prostor pro instalaci americké radarové základny na českém území a vyjadřuje své sympatie a plnou podporu hnutí Ne základnám a dalším stejně smýšlejícím a jednajícím iniciativám. Pro svůj odmítavý postoj má sdružení tyto důvody:

◆ Radarová základna na území ČR nemá sloužit „obranným účelům“ naší země, ale má chránit území USA. Českou republiku nikdo ve světě neohrožuje.

◆ Z geografického hlediska je na-

prосто jasné, že jde o základnu, která má plnit špiónážní úkoly zaměřené proti Ruské federaci. Bylo by navi se domnívat,

že Rusko nepodnikne protipatření na obranu své země. Je naprosto jasné, že v případě útoku proti území Ruské federace budou provedeny odvetné akce směřující k zneškodnění nepřátelských vojenských zařízení. Česká republika v případě americké vojenské základny na svém území bude jednou ze zemí, proti níž bude veden odvetný úder. Hrozí nepředstavitelné lidské a materiální ztráty, ne-li naprosto zničení naší vlasti. Skutečným cílem není radarová základna USA na území ČR, ale celková přeměna České republiky ve vojenskou základnu USA.

◆ Podíl České republiky na vrcholné avanturistické politice současné administrativy USA by byl současně podílem na novém kole planetárního zbrojení, ačkoliv zájem o přežití lidské společnosti vyžaduje jít cestou odzbrojování a směřování prostředků na řešení trvajících ekonomické a sociální zaostalosti tzv. třetího světa.

◆ Občanské sdružení Právo a spravedlnost pro všechny proto ze všech uvedených i dalších důvodů hodnotí počínání současné vlády ČR jako vlastizrádné, naplňující všechny předpoklady pro zahájení trestního ří-

zení za ohrožování samostatné existence České republiky. Sdružení navíc oceňuje morální postoj většiny českého obyvatelstva, které se s vlastizrádnou politikou pravi-

cové vlády nehodlá smířit a organizuje se k oprávněné sebeobraně. Občané České republiky mají nezadatelné právo vyjádřit se k vlastnímu osudu v celostátním referendu.

◆ Občanské sdružení Právo a spravedlnost pro všechny pevně věří, že se organizace a síly bojující proti US základně na území České republiky semknou a vytvoří jednotnou a jednotně postupující sílu, která bude s to zabránit realizaci protilidové, sebevražedné politiky. Sdružení nabízí pro dosažení tohoto cíle svou spolupráci a součinnost.

V Praze dne 5. září 2007

WWW.KSCM.CZ

WWW.KSM.CZ

ZASTAVME BUSHOVO TAŽENÍ!

Malé zamyšlení

Slintavka, kulhavka a komunisté

V západní Evropě se opět vyskytla slintavka a kulhavka. Tato nemoc krav byla u nás v Čechách kdysi častým hostem, před válkou, za války i po válce. Zasažené oblasti byly označeny tabulemi a postižená zemědělská hospodářství byla posypána vrstvou hašeného vápna.

Zhruba v šedesátých letech minulého století byla výroba vakcína a všechna stáda byla očkovaná. Slintavka a kulhavka prostě neměly šanci se opakovat. Komunisté tuto nemoc prostě zlikvidovali. A kolik to stálo? Podle vyjádření současné-

ho hlavního veterináře 15 Kč za jenu vakcínu. Podle jiných odborníků se prý očkování nevyplatí. Je prý lépe vyčkat, až epidemie se vši silou vypukne, pak se celá stáda prostě zlikvidují. A jak to bude s hovězí masem? Žádné strachy, milí spoluobčané. Konkurence na Západě má skotu dost, aby nás pohodově zásobila. A tak si říkám: ti komunisté nedali pokoj ani těm ubohým parazitům. Naštěstí u nás již nevládnou a parazité všeho druhu se k nám mohou klidně vrátit a bez zábran rozmnožovat.

K. F.

Americká protiraketová obrana v Evropě

(Dokončení z minulého čísla 232. Rozhovor s náčelníkem generálního štábu ozbrojených sil Ruské federace, armádním generálem B. N. Balujevským)

V průběhu rozhovorů o rozmístění prvků PRO USA v České republice Američané tvrdí, že systém je namířen výhradně proti potenciální hrozbě tzv. problémových států. Prohlašují, že zároveň se tento ochranný deštník otevře i nad Českou republikou a dalšími evropskými spojenci. Považujete to za technologicky možné?

Jakýkoliv zbrojní systém, který stát rozmisťuje mimo své svrchované území, je tím spíše orientován na obranu jeho národních zájmů. Obrana spojenců bude až druhořadá – zvláště v případě, jestliže se spojenci nepodílejí na řízení systému.

Pokud to budeme aplikovat na základny protiraketové obrany USA v Evropě, lze s velkou mírou pravděpodobnosti předpokládat, že jejich hlavním úkolem bude odvrátit či minimalizovat následky raketového úto-

živá k definování toho, proti komu je systém PRO určen. Mám teď na mysli termín „problémové státy“.

Seznam „problémových států“ („rogue states“) byl vytvořen ve Spojených státech na základě volně formulovaných a ne zcela jasných kritérií. Takovýto přístup se zdá dosti nebezpečný, neboť ani jeden stát na světě si nemůže být jist, že se jednoho krásného dne na tomto systému neocitne. A jakmile se někdo na tuto „černou listinu“ dostane, je „uzákoněno“ i namíření PRO proti němu.

Jaké jsou z vašeho pohledu současné nezávažnější hrozby pro bezpečnost Ruské federace?

Celé spektrum vojenských hrozeb, s nimiž se Rusko může střetnout v nejbližší, střednědobé i dlouhodobé perspektivě je v zásadě možné rozdělit na globální, regionální a netradiční (někdy označované jako „asymetrické“ – pozn. red.).

Globální hrozby představují možnost narušení řízení státu a armády, vyřazení z činnosti důležitých objektů, které jsou rozhodující pro

Při utváření ruských přístupů k řešení otázek protiraketové obrany se držíme následujících názorů.

Podle našeho mínění jsou systémy PRO strategického určení destabilizujícím prvkem, který může vyvolat závlody v raketovém zbrojení. Vytváření systémů PRO, natož jejich rozmístování v konkrétních geografických regionech, proto musí být přiměřené raketové hrozbě. Systém PRO není nutno vytvářet, jak se říká „do zásoby“. Proto nemáme plány na rozmístění systému PRO v širokém měřítku.

Zároveň je známo, že v Ruské federaci funguje systém PRO, který je rozmístěn v blízkosti Moskvy. Tento systém vznikl v době „studené války“ v naprostém souladu s požadavky Smlouvy ABM. Jak známo, omezení ukládaná Smlouvou pokud jde o dimenze, okruh rozmístění a parametry systému, byla poměrně tvrdá. A co je nejdůležitější, bylo konstatováno, že tento systém nenarušuje mezinárodní rovnováhu sil. Máme také prostředky PVO-PRO, které dnes jsou maximálně adekvátní stávající úrovni rozšíření raket.

Nutnost nebo recidiva studené války?

ku na objekty USA. Vzhledem k vysoké ceně antiraket a jejich omezenému počtu budou tyto cenné zdroje v první řadě využívány ke zničení raket útočících na území Spojených států. Z technologického hlediska jsou antirakety odpalované z podzemních sil koncipovány jako prostředek boje proti strategickým balistickým raketám, a proto nemusí být vždy účinné proti raketám krátkého a středního dosahu, které se dnes ve světě šíří.

Technologická proveditelnost protiraketového „deštníku“ nad Evropou a zejména Českou republikou – to je předmět podrobného zkoumání odborníky. Z vojenského hlediska je samozřejmě možné položit iniciatorům tohoto projektu řadu otázek. Například jak a kdo bude rozhodovat o otázkách stanovení priorit při obraně objektů? Bude část antiraket rezervována pro obranu území USA nebo například pro objekty na území České republiky? Co bude s neutrálními evropskými státy nebo se státy, jež nejsou členy NATO, které se, podobně jako Rusko mohou ocitnout v oblasti spádu úlomků antiraket a zbytků bojových hlavic útočících balistických raket? Odpovědi na tyto a další otázky se dotýkají všech obyvatel Evropy.

Chtěl bych upozornit také na nekorektnost termínu, který se pou-

stabilitu ekonomického potenciálu. Takové následky může mít v první řadě použití jaderných a dalších zbraní hromadného ničení proti území Ruska. Možnostem spolehlivého odvrácení globálních hrozeb věnuje ruská vláda neustále tu největší pozornost.

Dalším typem jsou hrozby regionální. Z velké části jsou dány přítomností konfliktního potenciálu podél ruských hranic, jehož růst byl v poslední době vyvolán ekonomickým a technologickým soupeřením o odbytiště, zdroje surovin a levnou pracovní sílu.

Pokud jde o netradiční hrozby, pod tímto pojmem se chápou bezpečnostní rizika související s mezinárodním zločinem, teroristickými a separatistickými organizacemi, šířením raketových technologií. Je to obchod s drogami, pašování zbraní a vojenské techniky a také nebezpečí vzniku ekologických a průmyslových katastrof. Z tohoto výčtu bude vhodné zvláště zdůraznit zejména terorismus, který postupně získává globální a stále agresivnější povahu a v současné době se objektivně stal jedním z nejvýznamnějších problémů celého lidstva

Jaký je přístup Ruské federace k protiraketové obraně vlastního území?

V Rusku disponujeme dostatečnými zkušenostmi s vytvářením a testováním systémů PRO, které umožňují ruským specialistům objektivně vyhodnocovat možnosti libovolného protiraketového projektu. To, čím jsme si však naprosto jisti, je, že systém PRO neposkytuje jistotu pokud jde o bezvýhradnou ochranu obyvatelstva vojenských objektů před raketovými údery, přičemž hodnota takovýchto projektů je nesouměřitelná s náklady na jejich vytvoření. Jakákoliv změna v raketové rovnováze bude neustále vyžadovat zdokonalování systémů PRO, a na to bude opět nutno vyčleňovat značné prostředky, které bude zase třeba odebrat z jiných projektů, jež by mohly podstatnějším způsobem přispět k obranyschopnosti. Situace se bude podobat honičce za vlastním stínem.

Proto se ve vztahu k protiraketové obraně držíme pragmatického přístupu a postupujeme podle zásady: neškodit, nevyvolávat situaci, při níž se obranyschopnosti nezvýší a prostředky budou promrhány. Abychom mohli takovýto přístup uskutečňovat s maximální efektivitou, jsme připraveni i ke spolupráci v oblasti protiraketové obrany na základě vzájemné výhodnosti.

Ze zahraničního tisku (zkráceno) –atm-

Reforma zbídačuje většinu národa

Stát byl vždy diktaturou vládnoucí třídy, majitelky výrobních prostředků a vykořisťovatelem pracujících: otroků, nevolníků a dělníků.

Socialistický stát je diktaturou dělnické třídy. Tato diktatura ruší vykořisťování člověka člověkem a vybudovala poprvé v historii sociálně spravedlivý řád.

Před listopadem 1989 zaujímala Československá socialistická republika podle hodnocení kvality života, které každoročně provádí OSN, 14. místo na světě. Nyní se pohybuje na konci čtvrté desítky.

Kontrarevoluce a pravicové síly zvrátily v listopadu 1989 vývoj zpět ke kapitalismu. Zprivatizovala, rozkradla a zlikvidovala státní majetek a všechno socialistické označila za zločinecké a trestné.

V kapitalistické společnosti platí základní zákon kapitalismu – maximální zisk. Postavení dělníků a ostatních pracujících se za posledních 19 let zhoršilo. Je to pochopitelné, když zisk ve výši 500 miliard, vytvořený za socialismu, patří nyní kapitalistům. Tenkrát šly zisky zá-

vodů a podniků ve prospěch celé společnosti. V současné době v naší republice neexistuje téměř nic, co by se dalo ještě zprivatizovat. Státní dluh České republiky činí více než bilion korun. Vláda premiéra Topolánka provádí reformu státních financí, která je de facto pokračováním listopadové kontrarevoluce. Výsledkem této reformy bude skutečnost, že bohatí budou ještě bohatší a chudí ještě chudší. Dva a půl milionu důchodců bylo polistopadovým režimem okradeno o miliardy. Reálná hodnota průměrného důchodu nedosahuje úrovně důchodů roku 1989! Vezmeme-li v úvahu velmi omezené sociální fondy, můžeme si lehce spočítat, o co se snížila životní úroveň důchodců v porovnání s rokem 1989. Všechno má svou logiku: kapitalisté, kteří jsou u moci, žijí z vykořisťování širokých mas pracu-

jících. Kapitalisté nikdy nevybudují sociálně spravedlivý stát, protože by to bylo v rozporu se základním zákonem kapitalismu – maximální zisk v jejich prospěch.

Dokud existoval socialismus, kapitalisté na Západě byli nuceni poskytovat pracujícím sem tam jakési sociální výhody a svůj režim nazývali sociálním. Nyní, když socialismus neexistuje, na Západě zaniká tzv. sociální kapitalistický stát. Sociálním státem může být takový stát, který buduje sociálně spravedlivou společnost bez vykořisťování člověka člověkem. Naši starší občané si ještě pamatují socialismus a porovnávají svůj život v současném státě. Aby žili svobodně, bohatě a šťastně, bez kapitalistického vykořisťování, by měli pracující vědět, co mají dělat a vycházet z vlastních životních zkušeností a praxe. **Penčo Savov**